Pohod: Preddvor – Srednji vrh (Zaplata) – Kališče – Preddvor

S prijateljem sva se dogovorila, da se dobiva pred farno cerkvijo v Preddvoru ob 7 uri zjutraj. Pred cerkvijo se je trlo ljudi, ki so želeli prisostvovati nedeljski jutranji maši. Parkirno mesto sem moral poiskati glede na prej opisano stanje. Našel sem ga na južni strani cerkve v bližini pokopališča. Ves čas mi je pogled uhajal proti severno zahodnem delu Kamniško-Savinjskih Alp, in sicer proti Zaplati, Kališču in Storžiču.

Pogled na Sv. Jakob, Javorjev vrh, Zaplato, Kališče in Storžič

Že celo življenje opazujem Zaplato in komaj sem čakal, kdaj bom odkril njeno lepoto tudi na licu samem. Ko sva s prijateljem s pomočjo GPS navigacije hodila proti jezeru Črnjava, mi je pogled lahko analiziral pogorje v detajle. Kje točno gre pot proti vrhu Zaplate, mi je bila v tistem trenutku še skrivnost. Lahko sem samo ugibal: gre pot po desni strani strmega golega pobočja, kateremu monotonost preprečuje samo gozd v spodnjem delu, t.i. Hudičev boršt. Vendar sem imel tudi informacije od prijatelja, da gre pot mimo Doma ostarelih v Preddvoru proti koči na Sv. Jakobu, ki je v oskrbi PD Iskra. Hrib Sv. Jakoba sem imel pred sabo. Šlo je za strmo pobočje, ki se je končalo s cerkvijo prej omenjenega svetnika. Poraščeno je bilo z gostim in košatim iglastim drevjem. V okolico je odseval temno zeleno barvo v jutranjem poletnem soncu. Ko se je pričela markirana pot ob jezeru Črnjava, naju je pot odpeljala prav v smeri Doma za ostarele v Preddvoru. Najprej sva za zelo kratek čas hodila po ozki gozdni poti, potem sva pot proti domu nadaljevala po asfaltni cesti. Malo nad domom se je pot spremenila v široko makadamsko gozdarsko pot. Potem pa se je pričela pričakovana strmina, nad katero je v višavah stala cerkev in koči na Sv. Jakobu. Kmalu sem zopet stopil na ozko gozdno pot, ki se je v serpentinah vila do prve že večkrat opisane točke. Vsake toliko časa je stezico križala gozdarska makadamska cesta. Bil sem vse višje in višje. Skozi drevesa se je odpiral pogled proti dolini, kjer je bil v ospredju Kranj z okoliškimi vasmi: Naklo, Kokrico, Preddvorom, Cerkljam itd. Ko sem bil že povsem blizu Sv. Jakobu, sem na makadamsko pot stopil tik pred mlajšo družino z otroki. Počasi, vendar vztrajno so premagovali manjšo strmino in skozi so vztrajali na makadamski cesti. Tudi sam sem za hip postal nezbran in zgrešil odcep proti Jakobu. Pot, ki je vodila proti priljubljeni turistični točki, je bila skrita pod košatimi krošnjami dreves. S pomočjo GPS navigacije sem našel pot in po njej nadaljeval proti prvemu cilju tega dne. Malo pred kočama sem srečal starejšega moškega, ki mu ni bilo čisto jasno, ali je na poti proti kočama. Čeprav sem bil sam prvič na tej poti, sem mu lahko potrdil, da je na pravi poti in naj samo nadaljuje. Občutek sem imel, da kljub mojim informacijam, ni bil prepričan, če hodi v pravi smeri. Nato pa se je pred mano pojavila prva planinska koča: Francijeva koča. Te koče nisem pričakoval. Ko sem se še nekoliko povzpel, pa sem prišel do popularne iskrine koča na Sv. Jakobu. Pričakoval sem ličen objekt in prav tak je bil pred menoj. Pred kočo sta sedela mlajša obiskovalca: moški in ženska. Imela sta lep pregled, kaj se dogaja v okolici koče.

Iskrina koča na Sv. Jakobu

Vzel si nisem tudi minutko časa za predah, ampak sem šel proti smerni rdeči tablici, na kateri so bili napisani kraji in potrebni časi. Na tablici sem našel tudi mojo smer: Javorjev vrh, Hudičev boršt, Cjanovca, Srednji vrh in koča na Kališču. Kar nekaj časa sem hodil po značilnih visokogorskih gozdnih poteh, ki se kdaj bolj strmo, drugič manj strmo dvigujejo v nebo. Na začetku te poti sem imel tudi družbo starejšega moškega, ki mi je pa dal takoj vedeti, da se bo kmalu obrnil nazaj. Zanimalo ga je, ali je že na višini 1000 m. Lahko sem mu prikimal, ker mi je naprava kazala že čez 1000 m višine. Ko pa je prišel v bližino razgledne točke, je krenil proti njej in mi povedal, da gre na razgledno točko tam v bližini. Le-ta je bila označena s smerokazom. Jaz pa sem krenil naprej v strmino, dokler nisem prišel do prijatelja, ki je hodil nekaj minut pred menoj. Užival je sedeč na klopci, v senci košatih dreves in ob žuborečem potoku, kjer je lahko tešil svojo žejo. Sedaj sva bila že čisto blizu grebena, ki loči Javorjev vrh in Zaplato. Ko sva prehodila ta greben in sva bila vzporedno s hudičevim borštem, sva začela »gristi« v močno strmino, ki ni popustila vse do vrha Cajnarice. Hojo je oviralo še borovo podrastje in kratki odseki skalnatega področja.

Ko sem prišel na 1. vrh Zaplate, t.i. Cjanovco, sem se zadovoljstvom usedel na leseno klopco, naredil nekaj požirkov ananasovega soka in z zanimanjem opazoval bližnjo in daljno okolico. Videlo se je vse do Snežnika, avstrijskih gora, Julijskih Alp in Gorjancev na jugu.

Vrh Cjanovce

Razgled iz Cjanovce

Videl pa sem tudi že Srednji vrh, ki ga loči od Cjanovce manjša dolinica in oddaljenost manjša od 1 km. Premagati je bilo treba še to razdaljo in zopet sem se lahko usedel na leseno klopco, na kateri je že kar nekaj minut sedel prijatelj, ki je s hitro hojo ves čas držal več minutno prednost. Pritoževal se je nad dreki, ki so bili rezultat ovac, ki so se pasle na Zaplati. Na najini zahodni strani sva lahko opazovala kočo na Kališču.

Pogled proti Srednjemu vrhu iz Cjanovce

Ko sva zopet začela s hojo, sva hodila po značilni grebenski poti, ki se malo spušča oziroma dviguje, v najinem primeru med borovim podrastjem. Na levi strani sva imela dolino Kokre, na desni strani pa greben, na katerem je na južni strani stala koča na Kališču.

Pogled na kočo na Kališču iz bližine Srednjega vrha

Po skoraj uri hoje sva prišla do Malega Grintovca. Na tej točki sva se spustila proti grebenu, ki je vodil do koče. Šlo je za strm spust, vendar je bila pot lepo vrezana v pobočje, zato nisem imel nobenih problemov. Ko sem prišel v ozko dolino, kjer bi lahko rekli, da še voza ni mogoče obrniti, pa se je pot zopet začela vzpenjati proti prej omenjenemu grebenu. Zopet je

bilo potrebno zbrati voljo za krajši polurni vzpon. Na tem delu je bilo treba iti mimo iz zemlje štrlečih debelih korenin, kjer se je bilo potrebno zbrati, da pohodniku ne bi zmanjkalo ravnotežja. Spominjam se tudi zelo strmega pobočja s skalami, ki ga je bilo potrebno preplezati. Čez nekaj časa sem stopil na vrh grebena, ki me je vodil do koče na Kališču.

Iz Malega Grintovca se je bilo potrebno spustiti v manjšo dolino in povzpeti na greben

Na Kališču sva si s prijateljem vzela vsaj 1 uro časa, da sva se najedla in okrepčala z zelo potrebno tekočino.

Koča na Kališču

Potem pa sva se po znani serpentinasti gozdni poti odpravila proti Mačam in Preddvoru. Nekajkrat sem se med potjo ozrl proti dolini in zdela se mi je zelo oddaljena. Z vsako minuto hoje sva bila nižje. Potem sva prišla najprej do potoka. Kmalu je sledila makadamska cesta, po kateri sva se spustila v vas Mače. Potrebno se je bilo še malo spustiti po strmem bregu in že sva na distanci videla Preddvor z cerkvijo, kjer sva imela parkirane avtomobile. Že pred Preddvorom sva zaslišala glasbo, ki je postajala vse bolj glasna, ko sva se bližala osnovni šoli v Preddvoru. Ko sva prišla povsem blizu, sva slišala napovedovalca, ki je na oder vabil plesalce iz Železne Kaple. Po avtobusih sodeč, pa so otroci prišli tudi iz Italije, Hrvaške, Avstrije itd.
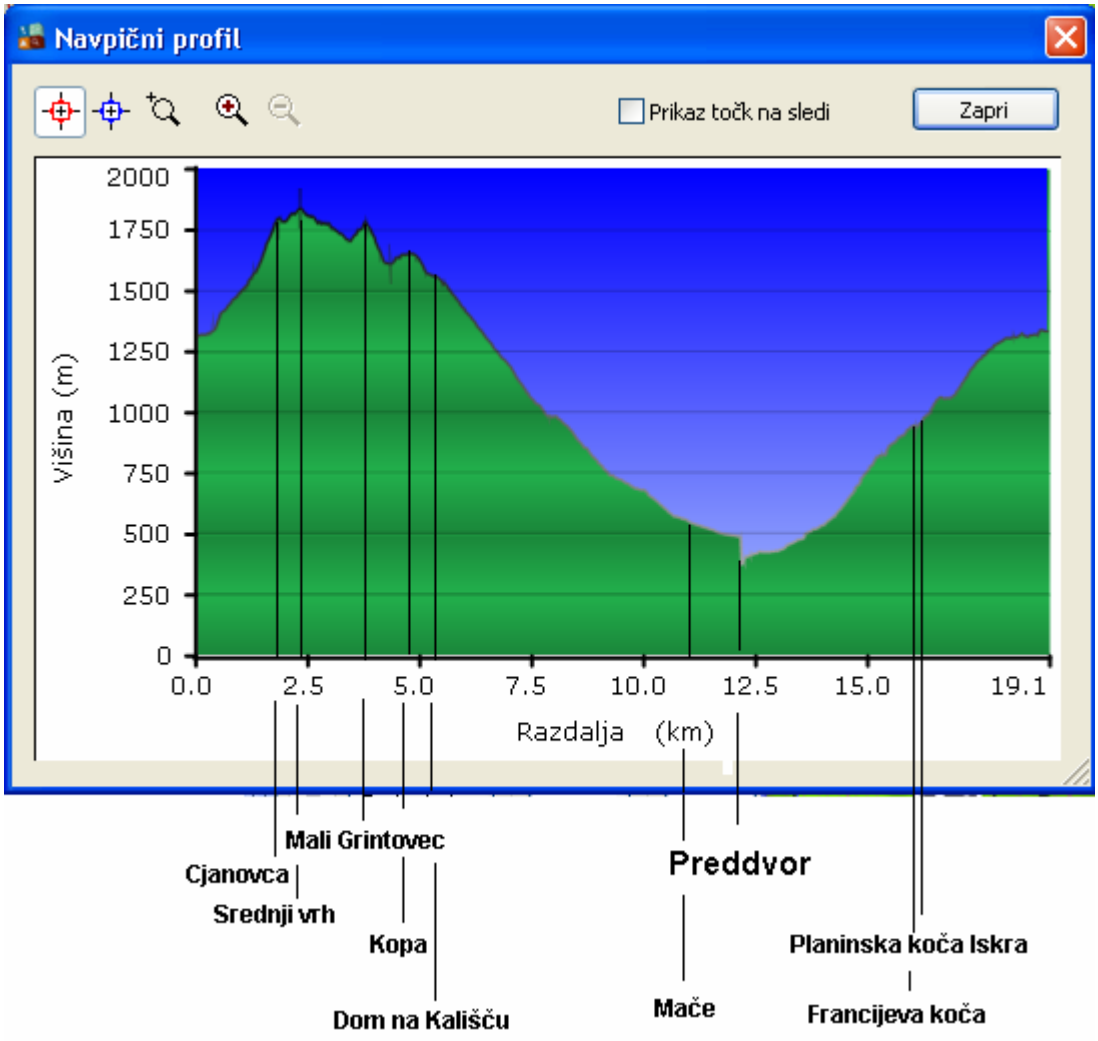
Z zadovoljstvom sva šla še skozi Preddvor do najinih avtomobilov. Zadovoljna sva bila, da sva srečno prehodila traso, ki je imela kar veliko višinsko razliko in zadostno število kilometrov.